22. PROTOKOLAS DĖL VALSTYBIŲ NARIŲ PILIEČIŲ PRIEGLOBSČIO

AUKŠTOSIOS SUSITARIANČIOS ŠALYS,

KADANGI, remiantis Konstitucijos I-9 straipsnio 1 dalimi, Sąjunga pripažįsta Pagrindinių teisių chartijoje išdėstytas teises, laisves ir principus;

KADANGI pagal Konstitucijos I-9 straipsnio 3 dalį pagrindinės teisės, kurias garantuoja Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija, kaip bendrieji principai yra Sąjungos teisės dalis;

KADANGI Europos Sąjungos Teisingumo Teismas turi užtikrinti, kad aiškinant ir taikant Konstitucijos I-9 straipsnio 1 ir 3 dalis Sąjungoje būtų laikomasi teisės;

KADANGI pagal Konstitucijos I-58 straipsnį visos Europos valstybės, paduodančios paraišką įstoti į Europos Sąjungą, turi pripažinti Konstitucijos I-2 straipsnyje išdėstytas vertybes;

ATSIŽVELGDAMOS į tai, kad Konstitucijos I-59 straipsnis nustato tam tikrų teisių sustabdymo tvarką, jeigu valstybė narė iš esmės ir nuolat pažeidžia šias vertybes;

PRIMINDAMOS, kad kiekvienas valstybės narės pilietis yra ir Sąjungos pilietis, todėl naudojasi ypatingu statusu bei apsauga, kuriuos valstybės narės garantuoja pagal Konstitucijos I dalies II antraštinės dalies bei III dalies II antraštinės dalies nuostatas;

ATSIŽVELGDAMOS į tai, kad Konstitucija sukuria vidaus sienų neturinčią erdvę ir suteikia visiems Sąjungos piliečiams teisę laisvai judėti bei gyventi valstybių narių teritorijoje;

SIEKDAMOS neleisti, kad prieglobsčio institucija būtų naudojama kitiems tikslams, išskyrus šios institucijos numatytuosius;

KADANGI šiuo protokolu pripažįstami 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių statuso tikslai ir šios konvencijos galutinis pobūdis;

SUSITARĖ dėl šių nuostatų, kurių tekstai pridedami prie Sutarties dėl Konstitucijos Europai:

Vienintelis straipsnis

Atsižvelgiant į pagrindinių teisių ir laisvių apsaugos, kurią suteikia Europos Sąjungos valstybės narės, lygį, tariama, kad, kalbant apie visus teisinius ir praktinius tikslus, susijusius su prieglobsčio klausimais, valstybės narės viena kitai yra patikimos kilmės šalys. Todėl valstybė narė gali svarstyti kitos valstybės narės piliečio prašymą suteikti prieglobstį arba leisti juos nagrinėti tik šiais atvejais:

a) jeigu valstybė narė, kurios pilietis pateikia prašymą ir kuri vykdo Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 15 straipsnio nuostatas, toliau taiko priemones, dėl kurių jos teritorijoje nėra iki galo vykdomi jos įsipareigojimai pagal šią konvenciją;

b) inicijavus Konstitucijos I-59 straipsnio 1 arba 2 dalyje nustatytą procedūrą, kol Taryba arba tam tikrais atvejais Europos Vadovų Taryba dėl to nepriima europinio sprendimo valstybės narės, kurios pilietis pateikia prašymą, atžvilgiu;

c) jei Taryba yra priėmusi europinį sprendimą pagal Konstitucijos I-59 straipsnio 1 dalį valstybės narės, kurios pilietis pateikia prašymą, atžvilgiu arba jei Europos Vadovų Taryba yra priėmusi europinį sprendimą pagal Konstitucijos I-59 straipsnio 2 dalį valstybės narės, kurios pilietis pateikia prašymą, atžvilgiu;

d) jeigu valstybė narė priimtų tokio pobūdžio vienašališką sprendimą dėl kitos valstybės narės piliečio pateikto prašymo; šiuo atveju būtina nedelsiant informuoti Tarybą; prašymas nagrinėjamas remiantis prielaida, kad jis yra akivaizdžiai nepagrįstas, tačiau bet kuriuo atveju neturi jokios įtakos valstybės narės kompetencijai priimti sprendimus.